

GENERAL FRYKT – sjef for den største femtekolonne

Av Jens J. Wilhelmsen

Frykten er en av vår tids stormakter. Den respekterer ingen grenser, lar seg ikke stagge av samfunnssystemer. I atomalderen gjør den seg gjelden de også hos de sterkeste.

I et lite land som vårt næres den av u-båter i våre fjorder, en mektig nabos militærapparat, en spion i utenrikstjenesten, m-l-ere som vil styrte vår samfunnsorden med våpenmakt. Den økonomiske situasjon øker usikkerheten. Vi frykter inflasjon, arbeidsløshet, konkurser.

Frykten er en femte-kolonne, en kamuflert trussel innen våre grenser, fordi den fordreier vårt perspektiv. Vi stirrer oss blinde på farene og taper mulighetene av syne. På noen virker den lammende, hos andre vekker den fanatisme. McCarthy-tiden i USA er et eksempel. Den utløste en heksejakt som også rammet uskyldige og splittet landet.

Redde hunder biter, heter det. Frykt og hat ligger like opptil hverandre. Frykt forgifter forholdet til dem som gjør oss redde. Vi isolerer oss fra dem og ser ikke muligheten for å bygge en bro, for å mobilisere det gode i den som truer oss.

Selvsagt har frykt også en advarende funksjon. De som ikke opplevet 9. april 1940, har ofte liten forståelse for hva som står på spill når frihet og nasjonal selvstendighet trues. Men det er forskjell på realisme og frykt.

Frykt skiller oss ikke bare fra mennesker og nasjoner, men også fra Gud. Det er ingen tilfeldighet at Jesus så ofte brukte ordene «frykt ikke!» Når frykten har skilt oss fra Gud, fra troen på underet, skrumper våre forventninger inn. Vi tror ikke at en Saulus kan bli en Paulus. Vi søker tilflukt i en ghetto av likesinnede i stedet for å kjempe for en ny innstilling hos både forbundsfeller og motstandere.

De utenlandske femtekolonner som arbeider i Norge er en reell trussel. Men fryktens undergravende virksomhet er av en helt annen størrelsesorden. Det håpefulle er at dette er en femtekolonne som vi alle kan være med på å landsforvise.

Rapport fra MRA-sentret i India:

OPPRUSTNING AV HELSEVESENET

Selv om det er 170.000 utdannede leger i India mottar 75% av de syke i landsbyene ingen medisinsk hjelp overhodet.

Et uvanlig seminar, «Nye horisonter i helsetjenest-

Nr. 3 – 1977

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

ten», ble holdt i MRA-senteret *Asia Plateau* 26.—30. januar. En av konklusjonene: Landsbyene bør få utdannede helsearbeidere blant sine egne innbyggere.

I et tre dagers praktisk helseprogram i en nærliggende landsby viste en kjent elev av Mahatma Gandhi, som selv «aldri hadde tatt artium engang», hvordan hele landsbyen kunne mobiliseres til å konstruere et lukket kloakk-system, skikkelige urinaler og latriner og forbedrede veier. Det var Gandhi som i sin tid hadde oppfordret ham til å bli ekspert på landsby-helsearbeid, noe han hadde gjort til sin livsoppgave.

Av de 170 seminardeltakerne var det flere landsbyledere, som fikk anledning til å drøfte sine behov med leger, sykepleiere, studenter og sosialarbeidere. Sammen diskuterte de utviklingen av lokalsamfunnene, ernæring, hygiene, og de etiske aspekter ved en total helseomsorg.

Det ble besluttet å holde lignende møter i forskjellige andre deler av India. En nyhetsmelding om seminaret ble sendt over Bombay TV, mens avisen *Times of India* skrev (i utdrag):

«I en tale om helsearbeidets etiske aspekter hevdet dr. R. K. Anand, seminarets sekretær, at det er legens plikt å yte medisinsk hjelp også til fanger. Legenes moralkodeks pålegger dem en større lojalitet mot pasienten enn mot Staten, sa han. Han refererte til en erklæring fra den indiske legeforening nylig, om at leger ikke bør behandle pasienter med fler enn fire barn.

Seminaret appellerte til legemiddelindustrien om å senke prisene på medisiner og stanse gratisutdelingen av medisinsprøver til leger.»

Japanisk besøk

Ingen vet hva dagen bringer i MRAs senter i Oslo, Sophus Lies gate 5. En tidlig morgen i februar var det noe gebrokkent engelsk over telefonen fra Tokio: En gruppe på 25 frisører var på vei til Oslo. Man ville sette stor pris på at de også fikk stifte bekjentskap med Moralsk Opprustning under sin lyntur gjennom Europa. Kunne det arrangeres?

Noen timer senere var flokken på vei inn porten. Et velkomstmåltid i typisk norske omgivelser, musikk og noen forklarende ord om det land de befant seg i/skulle til, ble satt pris på. Størst interesse var å spore da det ble snakk om familieliv i Norden. Var det de samme grunner som i Japan, som forårsaket vanskeligheter og skilsmisser? Hva betyr MRAs fire absolutter for forholdet til andre mennesker?

Latter og interesserte kommentarer gjenlød i huset, før flokken igjen satte seg i bevegelse ut til den ventende bussen. Turen gjennom Europa var begynt.

25 japanere på vei inn døren i Sophus Lies gate 5.

Informasjon om u-hjelp som er effektiv

Haag, 21. februar 1977.

Professor Tinbergen, Nobel-prisvinner i økonomi og en av verdens fremste eksperter på forholdet mellom u-land og i-land, tok del i et møte i Moralsk Opprustnings sentrum i Haag i Holland, hvor en mindre gruppe diskuterte temaet: «Hvordan finne den åndelige dynamikk som er nødvendig for å skape en ny økonomisk verdensorden?»

Blant de ni deltakerne var A. Mackenzie, den tidligere engelske representant ved FNs økonomiske og sosiale råd, direktøren for u-hjelpen i det hollandske utenriksdepartement, en ledende tysk fagforeningsmann og sjefen for en tysk industri-bedrift.

En konklusjon en kom fram til var at alt det negative en hører om u-hjelp bør motarbeides ved utgivelsen av en bok med konkrete historier om hvordan u-hjelp har hjulpet mennesker og nasjoner. Det var enighet om at den etiske faktor er avgjørende i nord-sør problematikken, både på giver- og mottakersiden.

Nybygg i Australia

MRA-sentret Armagh i Melbourne er blitt utvidet med en ny fløy, som ble åpnet ved en seremoni på Australias nasjonaldag. Fru Margareth Tucker, en kjent representant for Australias urinnvånere, og David Mills, 7. generasjons hvit australier, trakk til side forhengene som dekket inngangen til nybygget. Over 250 gjester var til stede ved seremonien, blant dem tilreisende fra Japan, Malaysia, Papua-Ny Guinea, Kanada og Storbritannia, og samtlige stater i Australia.

Sentret i Melbourne vil også få betydning for de andre landene i Stillehavsområdet. En av talerne ved åpningen var den tidligere formannen for metallarbeiderne i Japan, Katsuji Nakajima, som uttrykte et ønske om at japanerne skal komme til Armagh og «lære om hvordan vi kan bygge et nytt Asia og en ny verden». Fellesskapet mellom Australia og Japan må bli noe mer enn bare handel, sa han.

Kostnadene til byggingen — en kavrt million australske dollar, er skaffet til veie ved gaver. Det er også nedlagt 7.000 gratis arbeidstimer.

Livets sirkel

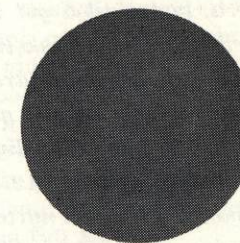
Av Hans Ragnar Mathisen

Skaperen formet Jorden rund
Han skapte Gresset og Trærne,
Fuglene, Fiskene og alle Dyrene
til å oppfylle Hans hensikt
med det Han har skapt,
og Han skapte menneskehetens fire raser
svart, hvit, gul, brun
og plasserte dem i Øst, Nord, Vest og Sør.
Han laget Solen, Månen og Stjernene
og bød dem forme sirkler
slik at vi skulle forstå
livets mening og mål.
For Livet slik Skaperen mente det
er en Sirkel: fra Skaperen
til Skaperen, — Livets Sirkel.

Jorden er liten og meget følsom:
Hele Skapningen må dele
det samme livsgrunnlag,
dette er sikkert som natt følger dag.
Den samme Luften
som forfrisker folkene i det arktiske Norden
og gir lindring til de tørkerammede folkene i Sør,
fylles også av Østens gråt og krigsrop
og omgir Vestens forurensede byer,
Hvor lenge vil det vare?

Frihet betyr å være i sitt rette element,
å være ett med Skaperverkets hensikt,
å være del av Historien, dens fortid, nåtid og framtid.
Fuglen er fri bare i luften,
fisker bare i vannet.
Har du hørt om fugler
som ønsket å bo under vann,
eller en fisk som vil bygge reir i trærne?
Jeg har. Jeg vet om mennesker
som selv ville være Historiens Herrer,
som gjorde sin Gud stum og død
og skar jorden i firkantede stykker.
Vil vi overleve under slike herskere?
«Hvis vi ikke kan leve videre som folk
etter Skaperens hensikt og instruks,
da må vi spørre: Hva
er hensikten med å overleve?»

Hvis du ikke kan gjerde inn luften i firkanter,
hvordan kan du da selge jorden?
Men Vannet, Jorden og tilmed Luften lider nå
fordi mennesket har satt seg selv
i sentrum i stedet for Gud.

Tiden er inne da menneskene vil oppdage
mørket omkring seg
at makt, intelligens, rikdom og ære
ikke er nok til å redde deres sjel.
Da kanskje vil de lytte
til Visdommen og Forståelsen hos de folk
som de holdt for små og verdiløse,
urfolkene i verden.
De vil be om vår hjelp
og vi må gi den:
Hvis ikke Skaperen er sentrum i sirkelen
om vi ikke gjør Ham til herre i vårt liv
blir det ingen likhet, intet brorskap, ingen frihet
blant Skapningens millioner.
Bare når vi er et ledd i denne kjeden
av gjensidig omsorg og ansvar
vil det bli fred på jord.
Den eneste frihet vi noengang fikk
er å velge mellom Ja og Nei.

Livets Sirkel
er å bli en del av Evigheten.
Den Store Ånd binder oss sammen,
Han gjorde oss forskjellige
ikke for å kontrollere hverandre
men for å yte,
ikke for å selge eller ta
ikke engang å gi, men å dele.
Skaperens stemme kan vi høre bare når vi lytter,
liksom med Vinden
der den lindrer en lidende menneskehet —
vi kan ikke se den, likevel er den der
Vi vet ikke hvor den kommer fra
eller hvor den går hen. — — —

Elle-Han'sa 14.1.77.

Diktet ble skrevet under en MRA-konferanse i New Zealand og er gjengitt fra «Nordkalotten», samepolitisk ukeavis, hvor diktets forfatter er medarbeider.

Å leve for andre er redningen

Hvor kommer den fra, lysten til å gi? Lysten til å eie og samle er tydelig almenmenneskelig. De fleste liker kanskje å dele en smule med andre også. Men når driften til å gi av seg selv og sitt går over alle konvensjonenes grenser og blir til en livsstil hos et menneske, får en lyst til å spørre: Av hvilket motiv? Med hvilken risiko? Til hvilken nytte?

«Ny Värld» i Sverige stiller spørsmålene til fru Hedlund.

— Jeg tror ikke jeg var særskilt generøs fra begynnelsen av. Vet ikke om jeg er det nå heller. Men jeg opplevet noe en gang som gjorde meg rede til å gi hva som helst.

Det skjedde et par år etterat jeg ble enke. Min mann døde alt i 1949 etter seks års ekteskap. En cancer brøt raskt ned det sterke unge mennesket som alle var så glade i, og inntil det siste nektet jeg å tro at han skulle gå bort. Han hadde «båret meg på hendene», som det het den gangen. Tapet av tryggheten ble et sjokk for meg.

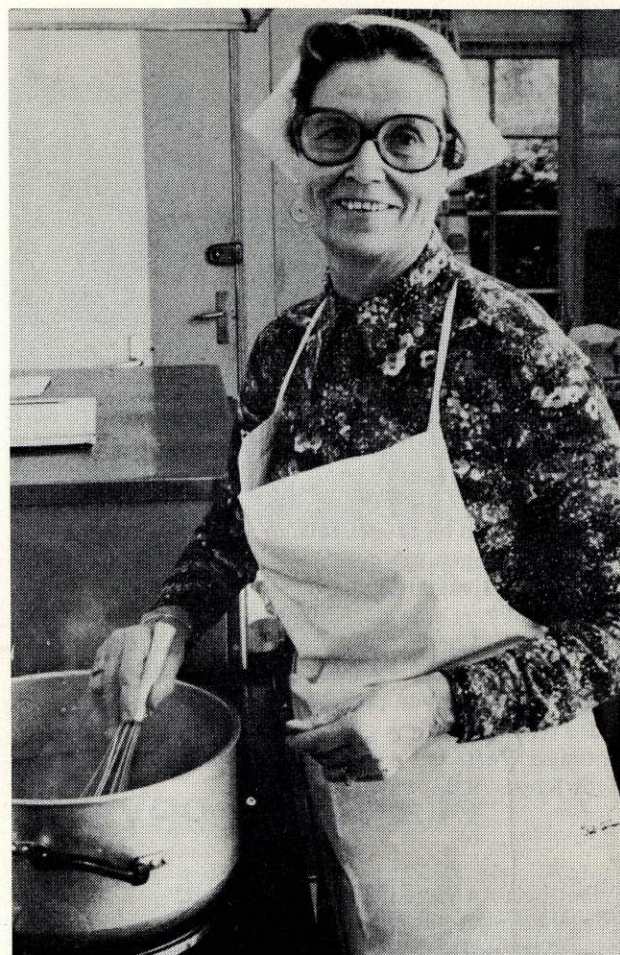
Men etter begravelsen hørte jeg en dag en stemme inne i meg: «Gå videre og se deg ikke tilbake.» Jeg var ikke religiøs, men stemmen hjalp meg. Kanskje den også forberedte meg på det som skulle skje senere.

Som å finne perlen

Noen i min omgangskrets hadde hørt flyktig om et sted i Sveits som het Caux, dit folk kunne komme og få en slags grunn å stå på. Et ukes besøk der ville kanskje gjøre den rotløse enken godt? Jeg reiste, uten å vite hva som foregikk der og uten å kjenne et menneske. Det ble en enestående opplevelse.

Inntil da hadde jeg hatt en begrenset sirkel av venner fra den såkalte overklassen. I Caux kom jeg midt inn i en blanding av de mest ulike typer fra hele verden. I samtaler med dem så jeg plutselig hva mitt og min klasses selviske levesett hadde påført andre mennesker: arbeidsløshet, barnedødelighet, sult. Det gikk dypt inn på meg.

Den tredje dagen i Caux var jeg først svært u lykkelig, så opplevet jeg Gud. Det kan jeg ikke forklare, men jeg sluttet kontrakt med Ham om at jeg skulle gi mitt liv til den forandringen av verden som Caux arbeider for.

Peggy Hedlund stortrives med å organisere et stort kjøkken.

Det var som å finne perlen, den det står om i Bibelen, som er så dyrebar at man går bort og selger alt man eier og kjøper den. Da jeg kom hjem igjen hadde jeg en veldig lyst til å gi.

I løpet er en kort tidsperiode arvet jeg to større beløp, og ga rubb og rake til mennesker som kjemper for en moralsk opprustning i verden. Hvorfor ble jeg så fri etterpå? Så uredd?

Jeg betrakter ingen penger som mine egne, jeg bare formidler dem til noe jeg tror på hundre prosent. Og dette gir meg samhørighet med hele verden. Jeg skal ikke legge skjul på at djevelen hvisker om forsiktighet iblant, men ham vil jeg ikke høre på.

Naturligvis kunne en fristes til å gi for å bli godt likt. Man får jo takk for gaver. Men etter et visst

antall takkekort betyr det faktisk ingen ting lenger.

Tid og krefter ville jeg også gi. Jeg begynte å stille meg ved komfyren i en liten leilighet som før var Moralsk Opprustnings samlingssted i Stockholm. Min trening i matlagning var elendig, så det ble klumper i sausen og brente pannekaker til å begynne med, men jeg lærte. I et slikt kjøkken arbeider jeg fremdeles, i alle fall et par dager i uken. Ryggen og hoftene er begynt å bli slitt, men moro har jeg det, i et mye større kjøkken i det som nå er MRAs sentrum.

Folk stikker innom for å hjelpe. Rett som det er kommer kanskje noen som ikke ser glad ut. Da må man spørre hvorfor. Vi prater og ber sammen. Siden klarer vi måltidet fint selv om vi ikke er profesjonelle.

Livet er fantastisk og stadig bedre synes det å bli. Man går liksom mot et stort lys. Kanskje det kommer lidelser, kanskje tidene blir vanskelige, kroppen blir eldre og skrøpeligere. Men sjelen blir yngre. Og vi burde gjøre som barna, leve for øyeblikket, uten frykt. Troen vi har fått kan ingen ta ifra oss, uansett hva som skjer.

Selvishet er det

I rekkehuset hvor jeg bor har jeg en god stol for min dårlige rygg, og der tilbringer jeg morgentimen mellom 7 og 8 alene med Gud. Gjester som bor hos meg, sover vanligvis da. A ha folk i huset er det beste jeg vet, både slike som kommer for å hvile ut litt og de som kommer til et måltid og en samtale. Unge mennesker kommer også. Mange av dem har jeg fortalt om hele mitt liv, med synder og alt. Jeg synes ikke man skal ha hemmeligheter.

Om resultatet av det man gjør, vet man jo ikke så mye. Man gjør stadig feil, og da kan det være bra å ha venner som gjennomskuer en. «Du har en hard tone mot din søster,» sa en venn til meg. Og jeg innså at jeg misunner min søster for å være bedre og mer elsket enn jeg. Jeg måtte be om forlatelse.

Vennskap er mer verdifullt enn alt. Men like lite som jeg eier pengene, tiden, kreften og hjemmet, like lite er noen venner spesielt mine. Alt skal man dele med andre.

Å leve for andre er redningen. Begynner vi å tenke på oss selv, kommer all elendigheten. Umorealen kan man kalle det. Selvishet er det. Lever vi for andre må vi ofre vår bekvemmelighet, det er så. Men hvis sannheten skal frem, er det temmelig kjedelig å ha det bekvemt.

Intervjuer: Ingeborg Ekman.

Et brev og en meget god venn

Konvolutten ankom dagen etter at vi hadde hørt over telefonen om legasjonsråd Hans Wencks død. Det var en gul konvolutt poststempelt København. Inne i lå noen linjer som Hans Wenck hadde oversatt og sendt til Ny Verdens «Klippet»-spalte dagen før han gikk bort.

I mange år har Hans Wenck skrevet i forskjellige aviser. Han var fast medarbeider i Ny Verden. I år skulle han ha fylt 85.

Sitatet han sendte oss — vi kunne neppe ha funnet noe som passer bedre. Og vi trykker det på danske til minne om en god venn og trofast kjemper.

Meningen med tilværelsen bunder på ingen måte i den selvrealisering, som i vore dage næsten er blevet et slagord — tværtimod.

Mennesket er ikke til for at opfylde og virkelig-gøre sig selv. Hvor det i den menneskelige tilværelse kommer an på selvrealisering, opnås dette blot som bieffekt, ikke som mål. Kun i det omfang, hvori vi prisgiver os til verden og til de opgaver og fordringer, der fra verden stråler ind i vores liv, kun i det omfang, hvori vi opfylder opgaver og fordringer, opfylder en mening og virkeliggør værdier, opfylder og realiserer vi os selv.

Den menneskelige eksistens' væsen ligger i dens «selv-forvandling». At være menneske vil sige, altid at være rettet mod noget ud over en selv, og mod noget som ikke er en selv, mod noget eller nogen, mod en mening eller mod et andet menneskeligt væsen, som det møder med kærlighed.

Og det gælder, at mennesket er sig selv i det omfang, det glemmer sig selv.

Victor E. Frankl, professor i psykiatri.

Kjøbenhavn-avisen *Kristeligt Dagblad* gir disse opplysningene om fhv. legasjonsråd Hans Wenck:

Han fikk sin utdannelse i det militære, men ble knyttet til utenrikstjenesten i 1921, hvor han etter tjeneste ved forskjellige ambassader ble knyttet til Udenrigsministeriets Pressetjeneste i 1934. Dette ble han arbeidsplass til 1945. I 1946 ble han som oberstløytnant knyttet til den danske militærmisjon i Berlin. Senere gjorde han tjeneste ved ambassaden i Helsinki før han avsluttet sin karriere som leder av utenriksdepartementets kommunikasjons- og sikkerhetstjeneste.

I 1930-årene møtte Hans Wenck bevegelsen Moralsk Opprustning. Det kom til å sette et preg på resten av hans liv, og både på internasjonalt plan og her hjemme gjorde han et meget stort arbeid... Han var personlig en stillferdig mann, men dypt religiøs og humanistisk innstillet, og helt til det siste bevarte han sin flid og arbeidskraft.

Kort nytt

NYE SKUESPILL

Aldersgate Productions — selskapet som ble dannet av den engelske metodistkirken i samarbeid med MRA for å produsere stykket *Ride! Ride!* — har gitt seg i kast med neste store prosjekt. Tre nye skuespill skal gis på Westminster teater i månedene mars-april-mai som Londonkirkenes offisielle bidrag til feiringen av dronning Elisabeths 25 års regjeringsjubileum.

Det første, *The Fire* (Ilden) av Hugh Steadman Williams, er et skuespill om forfølgelse. En populær forfatter møter forfølgelsen fra sine nærmeste og fra sine medarbeidere den dagen han beslutter å omsette sin nyfunne tro i sine bøker og TV-skuespill. Det er den moderne formen for forfølgelse. Skjult, sofistikert men ikke mindre drepende slik den møter den som prøver å gi Guds sannhet til sin samtid. Men forfølgelse skaper også profeter.

One Friday (En fredag) er historien om en samvittighetsfange som får vite at han skal henrettes om to timer. Etter at hustru og venner har tatt farvel, spør han seg selv: Er det verdt å ofre mitt liv bare for en tro? De neste to timene, mens minner og bilder av hans familie passerer revy for hans indre, gjennomlever han det som skjedde på en annen fredag en gang i tiden. Så plutselig er tiden omme. Fængselsgitteret, som er stykkets eneste dekorasjon, løftes opp og han går bort til sin henrettelse som en fri mann.

Det tredje skuespillet, *Brother Francis*, er historien om kristendommens kanskje største helgen, Frans av Assisi, fortalt gripende og ofte humorfylt. Fem skuespillere dekker 26 roller gjennom raske kostumeskift. Dekorasjonene er meget enkle.

Noe å tenke på for norske som skal på shoppingtur i England i løpet av våren?

HONG KONG-FILMER

Hong Kongs «Rediffusion Television» har nylig vist tre helaftens fargefilmer fra MRA. *Det hendte i Rio*, *Hunden og beinet* og *Til lykke med dødsdagen* ble vist på engelsk med kinesiske tekster.

Åtte gymnasiaster i Hong Kong har oversatt kassettkommentarene til den brasilianske lysbildeserien *Bygg på fast grunn* til kantonesiske. Den kinesiske versjonen har hatt premiere i Hong Kong tidligere. *Bygg på fast grunn* gjengir hvordan slumboere i Rio de Janeiro fikk nye boliger. Titusener av Hong Kongs innbyggere bor fremdeles i skur langs fjellsiden på tross av et omfattende byggeprogram i byen.

ORATORIUM FOR VÅR TID

I teatret i Caux er det gjort en grammofininnspilling av det franske *Oratorium for vår tid*, som har

vært oppført ved flere Caux-konferanser. 60 sangere og musikere medvirket under ledelse av den sveitsiske dirigent og komponist Jean Daetwyler.

Felix Lisiecki som underviser i musikk i Lille i Nord-Frankrike, begynte i 1973 å sette musikk til en libretto av Francoise Caubel. Teksten beskriver konflikten i en manns indre, hans søken etter Gud og det mønster Gud har for sin kirke. Oratoriets fire deler heter: Valget, underet, sverdet og seiren.

«BORT MED FAMILIEN» ELLER «MED FAMILIEN FOR ET NYTT SAMFUNN»?

Slik lød overskriften til programmet for en samling i Haag 22.—23. januar, omkring temaet «familie og samfunn». Åtti fra Holland og Belgia kom med store forventninger til møtet. For mange var det første kontakt med Moralsk Opprustning. Det som var mest slående for mange var den store aldersvariasjonen blant deltakerne, fra besteforeldre til de aller minste. Ett ektepar sa: «Vi er overveldet av åpenheten og den dype troen bak det som sies. Vi ønsker å bringe denne atmosfæren inn i den kirken vi tilhører.»

«Man and Structures»

(Mennesket og strukturene)

Av Jens J. Wilhelmsen

Forfatterens vennskap og samtaler med marxister i mange land er bakgrunnen for denne boken, som behandler vekselvirkningen mellom strukturforandringer og forandringer i menneskers holdning.

I kapitler om bl. a. solidaritet, vold, klassekamp, byråkratisering, tar forfatteren opp hvilke midler som er best egnet til å fremme rettferd og fred i årtiene foran oss. Utfordringen rettes til engasjerte og u-engasjerte, kristne såvel som marxister.

En bok for alle som leser engelsk og vil se Moralsk Opprustnings ideologi satt i relasjon til aktuelle stridsspørsmål.

GROSVENOR BOOKS, LONDON

Pris: kr. 15,-. 86 sider.

Kan bestilles gjennom NY VERDENs redaksjon.

BLI DUS MED JACOBSEN

...og ladet snø

En startsikker Jacobsen Imperial snøfreser rydder vei effektivt og lettvtint. 2 modeller, 7 eller 8 HK med 65 eller 75 cm arbeidsbredde.

REINHARDT

Reinhardt Maskin AS 4601 Kristiansand S
Avt.: Østre Aker vei 101, Oslo 5

Diriger Deres
import via

KRISTIANSAND

med sine gode
forbindelser fra
utlandet.

Vi tilbyr Dem
lagring, fortolling
og distribusjon.

KST Spedisjon A/S

Havnebygget,
Kristiansand.

Bruk

kvalitetsprodukter

fra

A S SABA

SVAKSTRØM
ER VAR STYRKE

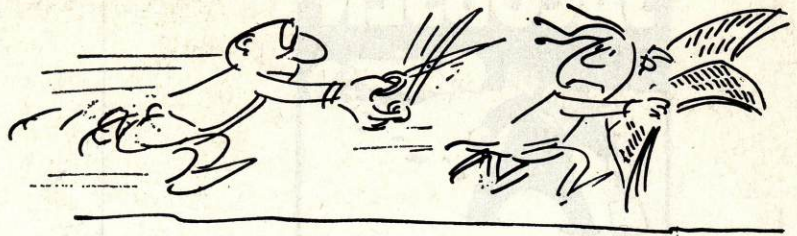
Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

80 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet

Jesu oppgave var å forklare Loven (Tora) slik at den ble en moralsk veiledning for alle mennesker til alle tider. Derfor gjør han de moralske normer absolutte, dvs. at han setter målene for menneskets streben så langt fremme at ingen uten ham selv ville greie å nå målene om de ble aldri så bra i moralsk henseende. Det hadde den følge at menneskene ble ydmyke, for de var alltid underveis, langt fra målet. Men glade var de også, for de hadde en lysende stjerne foran seg som mål, ikke bare for dagen, men for hele livet. En annen god følge av å gjøre normene absolutte, var at de ble like brukbare for den lastefulle som ville begynne et nytt liv, som for helgenen som hadde et langt liv i de godes tjeneste bak seg: Det molaske nivå som de stod for, var ytterst forskjellig, men de lignet hverandre i det at de begge var på vandring mot det samme mål. Moral var for Jesus å være i bevegelse mot det fullkomne. Hvor langt eller kort de var kommet, betydde lite mot det alltid å gjøre sitt ytterste i det godes tjeneste...

Som Jesu absolutte normer kan brukes av hvert enkelt menneske, kan de også brukes av hvert **samfunn**, nemlig som lysende mål å strebe mot, men som det aldri kan nå. Et levedyktig samfunn må være i stadig vekst, ikke nødvendigvis i økonomisk henseende, heller ikke i velvære, men moralsk, for samfunnsoppgavene vil bli vanskeligere og vanskeligere, slik at den moralske innsikt og kraft må vokse med dem... Grunnprinsippet har vi i Matt. 6,33: «Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt det andre i tillegg.» Anvendt på politikken vil det si: **La det moralske synspunkt komme i første rekke**, så vil de andre sider av problemene løses lett. I nesten alle politiske saker er der et moralsk aspekt, men det skyves ofte til side, oversees eller kommer i annen rekke.

Thorleif Boman, Aftenposten 4.2.1977.

Forfatteren mangler ironisk overblikk over personene sine. Derfor ser han ikke hvilke selvopptatte, egosentriske skapninger han beskjeftiger seg med. Det de søker er nemlig alltid sin egen lyst, sin egen bekvemmelighet, sin egen fordel. Hver gang de har opptrådt mer eller mindre lumpent overfor medmennesker, trøster de seg med at det er «kapitalismen», «kjønnsrolleproblematikken», «mannssamfunnet», som har skylda. Feilen ligger i det rent utvendige apparat, i «forholdene», ikke i vårt eget sinnelag. Lå den der, i vår selvishet, ble det jo vanskeligere: det ble rett og slett alvor! Det er lettere å sette igang revolusjon i samfunnet enn i sitt eget hjertes røvehule. —

Jeg bebreider selvsagt ikke forfatteren at hans personer er... lite voksne. Det jeg bebreider ham er at han ikke selv ser det.

Ekteparet som gikk fra hverandre for mindre enn et vondt ord hadde dessuten barn, og «har en først fått dem er en bundet med lenker sterkere enn jern, enn noe synlig stoff», sier en dikter jeg ville anbefale det forhenværende ekteparet å lese. Skjønt hvorfor ikke ordinere Bibelen. «Den er kraftig og sterk», som Ibsen sa: 2. Samuelsbok forteller at da David hadde forbrutt seg mot Batseba (og Urias), fikk han besøk av profeten Natan, og David — akurat som Asmerviks personer — var fullt klar over sin egen fortrefelighet — alle **andre** var skyldige! Da sier Natan: Du er mannen!

I **Skilt** streifer denne virkelige radikale tanken ingen av de personene som stadig betror oss hvor radikale **de** er! Denne indre usannhet i romanen blir samtidig dens alvorligste kunstneriske brist.

Odd Solumsmoen om romanen «Skilt» av Sverre Asmervik, Dagbladet 6.1.77.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 11 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)
Hans Wenck (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 30,-
Danmark dkr. 32,-
Løssalg i Norge kr. 2,-

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 12579
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo

Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN